

[Søren P. Larsen.]

den for et Samfund, derigennem at man lukker op for ikke mindre end 5 Aldersklasser mere, saa vil det ogsaa betyde, at hvis der var Mulighed for og Vilje til at forbedre Kaarene for de gamle, der er inde under Renteforsørgelse for Øjeblikket, vil disse Muligheder formindskes i samme Omfang, som Omraadet for forsikringsmæssig Hjælp udvides, saaledes som Regeringsforslaget bestemmer, at det skal.

Regeringen har heller ikke gjort noget Forsøg paa at paavise, at Forslaget er begrundet i sundhedsmæssige Omstændigheder. Det er ganske givet, at da vi i Ministeriets Socialudvalg i Fjor Sommer beskæftigede os med Spørgsmaalet, var det saa sandelig heller ikke sundhedsmæssige Forhold, der kaldte dette Spørgsmaal frem. Ærede Medlemmer kan i den Betænkning, som ledsagede Forslaget, da det blev forelagt, se, at da Forslaget oprindeligt blev forelagt, var det et Spørgsmaal om Forsørgelse af Arbejdsløshedskassemedlemmer, som havde opbrugt deres vedtægtsmæssige Hjælp. Det var det Spørgsmaal, Ministeriet oversendte til Udvalget til Undersøgelse og til Overvejelse, og da vi havde undersøgt det nøje, viste det sig, at det var ikke saa forskrækkelig mange Personer, det drejede sig om. Men jeg nævner dette, som var Udgangspunktet i Regeringens Forslag, da det kom til det af Socialministeriet nedsatte Udvalg; da var det ikke noget, der havde med Aldersrente at gøre i den Forstand, at Sundheden var blevet ringere og Arbejdsevnen var gaaet ned, det var et rent og skært Forsørgelsesspørgsmaal.

Senere blev Forslaget ændret, før det blev forelagt her i Rigsdagen, og derfor har man vistnok Ret i den Betragtning, at Regeringens Forslag tager Sigte paa at løfte de gamle, de 60-aarige, ud af Beskæftigelsen og overføre dem til Aldersrenten, da Regeringen jo staar med en ret stor Arbejdsløshed nu til Foraaret og dette ikke er saa morsomt for den. „Arbejde og god Fortjeneste til os alle!“ lød det meget stærkt for Aar tilbage; og nu hørte vi i Radioen i Aftes endnu — men det varer vel heller ikke saa længe, før de ugentlige Meddelelser om Arbejdsløshedstallene forstummer og afløses af en maanedlig, maaske en kvartaarlig Oversigt —, at Arbejdsløshedstallet var opført til 93 500 Personer. Det er en god Tekst for de Herrer at tale over paa Lørdag, den 1. Maj: Første Maj 93 500 ledige! Jeg skal ikke ved denne Lejlighed friste Ministrene til at fortælle, hvad deres Beskæftigelsespolitik er, men

det er i den Nød, som Regeringen paa dette Omraade befinder sig i, at man ønsker at løfte 5 Aargange ud af Produktionen over til Forsørgelse for paa den Maade at bringe dette Tal ned; og Regeringen aner jo ikke, hvad den skal gøre for at bringe Arbejdsløshedstallet ned.

Længe gik det paa den Melodi: Vi har ikke det rene Flertal i begge Rigsdagens Ting; vent kun til den Dag, vi har det, saa skal vi nok gennemføre Forslag om Merbeskæftigelse og om Forbud mod Overarbejde! Nu har vi vist haft Loven om Merbeskæftigelse i et Par Aar, og jeg ved ikke, om der overhovedet har været foretaget en eneste Henvendelse om den Million Kroner, som er stillet til Raadighed, eller den ligger lige saa uberørt endnu som den Dag, den blev lagt ind. Jeg er Medlem af det Udvalg, der administrerer Ungdomsarbejdsløshedsloven. Jeg tror ikke, vi har haft et eneste Møde de sidste 4 Maaneder, og da det Lovforslag blev gennemført, sagde man: Dér kan man sætte ind, dér kan man give Beskæftigelse! Vi har i alt Fald ikke mærket meget til det i det Udvalg, der administrerer Loven, vi er ikke blevet overanstrengt med Arbejde.

Jeg tror ikke, der er noget godt at vinde paa dette Omraade. En saa kyndig Mand som Borgmester Viggo Christensen sagde ved et Møde i Folkets Hus, hvori jeg deltog, og hvor dette Spørgsmaal blev drøftet: Det vilde være en Lykke for vort Folk, om vi snart paa ny kunde vende tilbage til 65 Aars Grænsen. Tror man virkelig ikke, at Folk meget vel kan se, at udvider man Understøttelsesomraadet inden for et Samfund uden i tilsvarende Grad at øge Produktionskraften, gaar det ikke opad, saa kan det kun gaa tilbage?

Derfor har vi vægret os ved at gaa med til en Forøgelse paa denne Maade. Vi har sagt: Der kan være Tilfælde, som kommer til det sociale Udvalgs og Kommunalbestyrelsens Kundskab, hvor det vil være ønskeligt, at man kan fravige Lovens Bestemmelser om 65 Aars Grænsen, derfor kunde vi tænke os, at man lempede lidt paa Bestemmelserne fra 1933, saaledes at de sociale Udvalg og Kommunalbestyrelserne, der kender de enkelte Personer og deres Forhold, faar Afgørelsen i deres Haand, i den Form at de kan gøre Indstilling til Ministeriet og derigennem i særlige Tilfælde, naar svigtende Helbred eller andre særlige Forhold taler derfor, overfører de paagældende til Aldersrenten.

Man kan sige, at det er ikke noget nyt. Nej, det er det saa sandelig ikke, for vi har for Øjeblikket over 8 000 Personer over